

Szélpál Szilveszter 1984-ben született Szegeden. 2009-ben diplomázott a Szegedi Tudományegyetem Természettudományi és Informatikai Karának fizikus szakán, majd 2011-ben a Zeneművészeti Karának magánének szakán, Temesi Mária és Andrejcsik István növendékeként. Részt vett Nádor Magda, Laki Krisztina és Marton Éva mesterkurzusain. 2013-ban fizikatanári mesterdiplomát szerzett a SZTE TTIK-n. 2013–2022 között fizikatanárként dolgozott a SZTE Gyakorló Gimnázium és Általános Iskolában. Már középiskolás korától rendszeres szereplője a Szegedi Nemzeti Színház produkcióinak: 2002–2012 között az énekkar állandó kisegítője volt, 2012 óta pedig magánénekes szólista a teátrumban. 2019 óta rendszeres szereplője a Művészetek Palotája operaelőadásainak, valamint ifjúsági koncertsorozatainak moderátora. Mozart A varázsfuvola című operájában Papageno szerepét énekelte, az előadás az Armel Operafesztivál közönségdíjasa lett, Plzeňben és Jersey szigetén is vendégszerepelt. Gyakran lép fel oratóriumok és kortárs zenei koncertek szólistájaként is, több ősbemutató közreműködője volt.

A **Vaszy Viktor Kórus** 1958-ban alakult Szegedi Zenebarátok Kórusa néven. 1987 óta viseli alapítójának nevét, aki haláláig, két évtizeden keresztül állt az együttes élén. A legendás karmestert a művészeti vezető posztján Pál Tamás, Oberfrank Géza, majd 1988-tól Gyüdi Sándor követte. Az ő irányításukkal, valamint kiváló vendégkarmesterek munkája révén a kórus a Szegedi Szimfonikus Zenekar állandó partnereként Monteverdi műveitől a kortárs kompozíciókig a teljes oratórium-repertoár avatott előadójává vált. Értékes közreműködője volt Tóth Péter Szent Gellért oratóriuma ősbemutatójának és lemezfelvételének, Király László Katyń Requiemje és Mindszenty-oratóriuma ősbemutatójának. Az utóbbi években az együttes számos külföldi koncertúton – legutóbb 2023 tavaszán az említett lengyel vonatkozású darabbal Varsóban, Krakkóban és Gdanskban – aratott sikereket.

Gyüdi Sándor Szekszárdon született, Pécsett nevelkedett, gyerekkorában gordonkázni, később énekelni tanult. A szegedi egyetem matematika–fizika szakán végzett, de egyetemi évei során tevékenységét egyre inkább a zene töltötte ki, és végleg a zenei pálya, ezen belül a dirigálás mellett döntött, ezért tanulmányait a Zeneakadémián folytatta. Diplomájának megszerzésekor, 1988-ban a Szegedi Nemzeti Színház karigazgató-karmestere lett, és átvette a városi oratóriumkórus, a Vaszy Viktor Kórus vezetését. Az 1989/90-es évadtól operaelőadások karmestere; repertoárja mára a teljes operairodalmat átfogja. Koncertjeinek műsora a barokktól a kortárszenéig terjed. A vezető magyar zenekarok mellett német, olasz, spanyol, portugál, román, szerb, albán, norvég, svéd, izraeli, koreai és mexikói együtteseknél vendégszerepelt. 1999-ben nevezték ki a zenekar igazgató-karnagyává, azóta folyamatosan – beleértve a 2008-tól 2018-ig terjedő időszakot, amikor a Szegedi Nemzeti Színház főigazgatója volt – vezető karmestere a város nagy múltú zenekarának. 2018-tól címzetes docensként óraadó a Szegedi Tudományegyetem Bartók Béla Művészeti Karán. Munkásságát elismerések övezték, többek között Artisjus-díjak (1986, 2004, 2010, 2022), Vaszy Viktor-díj (1996), Szeged Kultúrájáért díj (2001), Szegedért Emlékérem (2004), Liszt-díj (2006), Gregor József-díj (2007), a Magyar Érdemrend lovagkeresztje (2014), a Lengyel Köztársasági Érdemrend lovagkeresztje (2016).

Koncertjeinkre jegyek válthatók online a jegymester.hu oldalon, személyesen a Filharmónia szegedi jegyirodájában (Klauzál tér 7., az iroda nyitvatartásáról kérjük tájékozódni a Filharmónia honlapján!) vagy koncert előtt egy órával a helyszínen.

Kövessen minket a Facebookon is!

SZEGEDI SZIMFONIKUS ZENEKAR

SZEGEDI SZIMFONIKUS ZENEKAR
H-6720 Szeged, Széchenyi tér 9.
Tel./Fax: 62/420-256, 426-102 és 20/250-2624
Web: www.symph-szeged.hu
E-mail: orch@symph-szeged.hu
Igazgató: Gyüdi Sándor

filharmónia MAGYARORSZÁG

FILHARMÓNIA MAGYARORSZÁG – SZEGEDI IRODA
H-6720 Szeged, Klauzál tér 7.
Telefon: 62/425-260

Szeged
Társadalmi Kapcsolatokért és Kultúráért Felelős Minisztérium
Nemzeti Kulturális Támogatáskezelő
nka Nemzeti Kulturális Alap
PLUS GRATIS

2026/27

A MUZSIKA MEGSZÓLÍT

HALOTTAK NAPI HANGVERSENY

SZEGEDI SZIMFONIKUS ZENEKAR

2026. NOVEMBER 3.

kedd 19.30 h, Szegedi Nemzeti Színház
FRICSAY/2

HALOTTAK NAPI HANGVERSENY

- **J. Brahms: Tragikus nyitány, Op. 81**
- **Liszt Ferenc: Orfeusz – szimfonikus költemény**
- **C. Saint-Saëns: Requiem, Op. 54**

közreműködők:
Somogyvári Tímea Zita (szoprán),
Laczák Boglárka (mezzoszoprán),
Tötös Roland (tenor),
Szélpál Szilveszter (bariton)
és a **Vaszy Viktor Kórus**

vezényel: **Gyüdi Sándor**

A hangverseny műsora a 19. századi romantikus zene három mély, drámai és transzcendens alkotását fogja össze, melyek a földi lét, a halál és a művészet megváltó erejének kérdéseit feszegetik. A tragédia sötét tónusaitól a mitológiai dalnoktól kapott vigaszon át a latin gyászmise monumentális, mégis intim megfogalmazásáig terjed a program hangulati íve. A művek az emberi lélek legmélyebb stációin át vezetnek: a sorssal való megrázó küzdelemtől a művészet vigasztaló fényén át egészen a végső megnyugvásig. Három zseniális zeneszerző vallomása ez a veszteség fájdalmán túl a reményről, amely mindannyiunk szívéhez utat talál.

Johannes Brahms (1833–1897) **Tragikus nyitánya** 1880 nyarán keletkezett, az Akadémiai ünnepi nyitány párdarabjaként, mintegy ellenpólusaként, mert míg az utóbbi egy könnyed, diákdalokból font vidám egyveleg, addig a d-moll Tragikus nyitány a brahmsi dráma és melankólia sűrítménye. Mintha csak emlékeztetni akarná közönségét a szerző arra, hogy a fény mellett mindig ott a sötétség is. Bár a nyitány nem egy adott színpadi műhöz készült, a zeneszerző nem kapcsolt hozzá konkrét irodalmi programot, a kompozícióból a goethei és Shakespeare-i drámák egyetemes feszültsége árad. A darab két megrázó, határozott zenekari akkorddal indul, amelyek azonnal kijelölik a komor hangvételt. A zenemű formáját tekintve szigorúan követi a klasszikus szonátaformát, ám Brahms zsenialitása révén a szigorú forma nem béklyó, csupán a tomboló érzelmek kibontását egyensúlyban tartó szerkezet. A darab középrésze egy lassabb, indulószerű szakasz, amely a sors könyörtelenségét sugallja. A hangszerelés súlyos, a réz- és fafúvósok komor színei dominálnak, miközben a vonósok szenvedélyes futamai a tehetetlen küzdelmet festik le. Brahms maga úgy fogalmazott, hogy „az egyik szem sír, a másik nevet" ellentmondásában a domináns hang ebben a műben a síró léleké, amely a katarzis után sem talál teljes megnyugvást, csupán méltóságteljesen belenyugszik az elkerülhetetlen végzetbe. A komponista lenyűgöző tudása abban rejlik, hogy a hömpölygő, fojtogató fájdalom végül nem pusztulásba, hanem egy méltóságteljes, emelt fővel viselt szomorúságba torkollik.

Liszt Ferenc (1811–1886) **Orfeusz** című szimfonikus költeménye a weimari évek szülötte, és 1853–1854-ben keletkezett Gluck Orfeusz és Euridiké című operájának bevezetőjeként. A tiszta szeretet és a művészet mindent legyőző himnusza. Liszt, a szimfonikus költemény műfajának megteremtője, nem a jól ismert mitológiai történet narratíváját – az alvilágba való leszállást és Euridiké elvesztését – zenésítette meg, hanem magát az Orfeusz-figurát, mint a Művészet és a Humanizmus örök szimbólumát állította a középpontba. A kompozíciót egy etruszk váza ihlette, amelyen a dalnok a hárfáját pengeti, megszelídítve a vadállatokat és elnémítva a természet zord erőit. Liszt zenéje ennek megfelelően rendkívül poétikus, áttetsző és lírai. A művet bevezető hárfafutamok és a kürtszó azonnal egy transzcendens, tiszta világba repítik a hallgatót. A darab egyetlen hatalmas, hömpölygő crescendóra épül, amely a civilizáció, a szeretet és a szépség diadalát hirdeti a barbárság felett. A hangszerelésben kiemelt szerepet kapnak a fafúvósok (különösen az oboa és a klarinét) és a szólóhegedű, melyek Orfeusz énekét mintázzák. Lisztnél a dallamok szinte simogatnak; a hegedűk és a fafúvósok éneke a reményt és a szépséget hirdeti a durvaság felett. Ez a kompozíció tökéletes lelki menedék, amely megmutatja, hogy a művészet képes begyógyítani a legmélyebb sebeket is. Az Orfeusz Liszt letisztult, nemes hangulatú szimfonikus alkotásai közé tartozik; nem a csaták zaját, hanem a harmónia belső erejét szólaltatja meg.

Camille Saint-Saëns (1835–1921) **Requiemje** az egyik legszemélyesebb és legmeghatóbb gyászmise, melyet valaha kottára vetettek, ugyanakkor a francia egyházzene egyik méltatlanul mellőzött remekműve is egyben. 1878-ban, mindössze nyolc nap alatt született. A zeneszerzőt mély, személyes gyász ihlette: nemes lelkű pártfogója, Albert Libon emlékére komponálta a művet, aki végrendeletében tekintélyes összeget hagyott Saint-Saënsra, hogy teljesen a zeneszerzésnek szentelhesse magát, azzal a feltétellel, hogy halálára requiemet ír. Saint-Saëns Bernben, egy szállodai szobában vetette papírra a darabot. A nyolctételes mű kerüli a Berlioz vagy Verdi Requiemjére jellemző teátrális, operaszínpadias karaktert, a világvége monumentális dörgését. Bár a Dies irae tétel felvonultatja az ítéletnap félelmetes hangját, Saint-Saëns megközelítése alapvetően intim, lírai és mélyen liturgikus szellemű. A zeneszerző az egyházi hagyományt követő reneszánsz polifóniát zseniálisan ötvözi a 19. századi francia harmóniavilággal. Figyelemre méltó a zenekar összeállítása: míg például Mozart Requiemjében nincsenek fuvolák, oboák, kürtök és nincs hárfa, Saint-Saëns négy fuvolát, a két oboán kívül két angolkürtöt, négy fagottot, négy kürtöt és hárfákat alkalmaz, miközben nincsenek klarinétok, trombiták, a kórusszólamokkal együtt játszó harsonák, és a kompozíció egy hangsúlyos pontján szólisztikus szerepet kap az orgona. A nyitó Requiem aeternam tétel finom vonós lüktetése, a kórus áttetsző szólama és az orgona meleg tónusa nem a halál borzalmát, hanem az elhunyt lelki békéjét és a feltámadás reményét vetíti előre. Különösen megrázó a Tuba mirum fúvósainak ünnepélyessége, valamint a záró Agnus Dei, amely a hagyománynak megfelelően visszatér a kezdő tétel motívumaihoz, megnyugvást hozó, fenséges és vigasztaló zárlattal búcsúztatva a földi létet. A záró tétel békés akkordjai úgy csengenek le, mint egy megnyugvó sóhaj, emlékeztetve minket arra, hogy a szeretet a halál után is élő marad.

Somogyvári Tímea Zita a békéscsabai Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában folytatott zenei tanulmányait követően, magánének egyetemi diplomáját Berdál Valéria tanítványaként szerezte meg Szegeden. A Bécsi Zeneakadémia (Hochschule für Musik und Darstellende Kunst – Wien) elvégzése után dal és oratórium szakon diplomázott, mestere Walter C. Moore volt. Szólistaként fellépett számos turnén a Salieri, Musica Parlante Kamarazenekar és a Szegedi Szimfonikus Zenekar koncertjein. Az elmúlt években a Filharmónia által rendezett hangversenyeken, oratóriumokban és dalesteken hallhatta a közönség, Gregor József, Gulyás Dénes, Laczó András, Szerekován János, Altorjay Tamás, Vajda Júlia, Andrejcsik István, Keönch Boldizsár, Marosvári Péter, Walter Moore, dr. Hegedűs Gönczy Katalin, Budai Márta, Pál Tamás, Gyüdi Sándor, Meszlényi László kamarapartnereként. Svájcban mesterkurzust tartott, 2011-ben a pécsi operatagozat vendégművésze volt, az elmúlt évadokban pedig a szegedi operatagozat produkcióiban, kisebb-nagyobb szerepekben is bemutatkozott nagy sikerrel. Jelenleg tanít a Vántus István Katolikus Zeneművészeti Szakgimnáziumban és a Szegedi Tudományegyetem Bartók Béla Művészeti Karán.

Laczák Boglárka Budapesten született. 2007-ben szerzett énekművész diplomát a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen Keönch Boldizsár tanítványaként. 2008-ban és 2009-ben Fischer Annie előadóművészeti ösztöndíjban részesült. Részt vett Marton Éva, Tokody Ilona, Csengery Adrienn és Nicholas Clapton mesterkurzusán. A 2010/2011-es évadban Olga (Anyegin) szerepében debütált a Szegedi Nemzeti Színházban. Olyan karmesterekkel dolgozott együtt, mint Medveczky Ádám, Pál Tamás, Antal Mátyás, Kesselyák Gergely, Helmut Rilling, Roni Porat, Max Frey és Hans Schamberger. Szegeden énekelte többek között Smaragdi (Zandonai: Francesca da Rimini), Elzire hercegnő (Liszt: Don Sanche), Bersi (Andrea Chénier), Kate (Pillangókisasszony), Maddalena (Rigoletto), Annina (Traviata), Federica (Luisa Miller), Tisbe (Hamupipőke), a Harmadik hölgy (A varázsfuvola), Azucena (A trubadúr), Gertrúd (Bánk bán) szerepét és a Carmen címszerepét. 2007-ben a II. Nemzetközi Oratóriumversenyen harmadik díjat nyert, 2016-ban a Szegedi Operabarátok Egyesülete Az évad ifjú énekese címmel tisztelte meg. 2017-ben Gertrúd szerepének alakításáért Szegeden Dömötör-díjban részesült.

Tötös Roland 1989-ben született. A miskolci Szemere Bertalan Művészeti Szakközépiskolában érettségizett. 2014-ben a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában klasszikus magánénekből szerzett felsőfokú OKJ-oklevelet. Dolgozott a 4-Dance Club Musical és Táncstúdióval (2008–2011), énekelt a Honvéd Férfikarban (2016–2019) és a Győri Nemzeti Színházban (2016–2017). 2011-től a Miskolci Nemzeti Színházban szerepelt, ahol 2013-ban elnyerte az Év hangja díjat. 2016-ban debütált a Pécsi Nemzeti Színházban Mascagni Parasztbecsület című operájának Turiddu szerepében. 2020-tól főszerepekben lép fel a Szegedi Nemzeti Színházban. 2023-ban a Legjobb operaénekes kategóriában Dömötör-díjban részesült.